

Ἔλα, Χριστέ μου, πᾶρε το καὶ πάν' το 'ς τὶς μπαχτσέδες καὶ γιόμω του τὶς κόρφου του λουλούδια καὶ κοντσέδες (βρυχάλλ.) Θράκ. (Σηλυβρ.)

Κοτζέ μου ὠραιότατε, κάτσε καὶ συλλογίσου τὸ ἄδικο ποὺ γίνεται καὶ τὸ Θεὸ φοβήσου
Προπ. (Χηλ.) Συνών. βαβούλι, μπουμπούκι.
β) Μίσχος ἄνθους Βιθιν. Κρήτ. Κύπρ.: Ἄσμ.

Ἐσὺ 'σ' ἕνας χρυσὸς κοντζές με τέτρακόσα ρόδα, ὁμορφος εἶσαι 'ς τὴ θωράι, μὰ ψεύτικος 'ς τὰ λόγια Κρήτ. γ) Ὁφθαλμὸς κλάδου δένδρου ἢ ἄλλου φυτοῦ Λεξ. Δημητρ. Συνών. μάτι. 2) Εἶδος ἀγρίας βοτάνης Ἡπ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γοντζές Ἀθῆν. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Μέγαρ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Κοντζές Βιθιν.

γοντζεύω ἑνιαχ. γοντσεύω Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοντζές.

Καθίσταμαι ἰσχνός, λεπτὸς ὡς μίσχος, ἀδυνατίζω.
β) Μεταφ., καθίσταμαι πτωχός.

γοντζήσιος ἐπίθ. ἑνιαχ. κοντζήσιος Β. Εὐβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοντζές, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ κοντζές, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ήσιος.

Ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ γοντζέ, ὁ πράσινος ἔνθ' ἄν.: Κοντζήσια μοιά Β. Εὐβ.

γοντζι τὸ (Ι) ἑνιαχ. κοντσίν Ρόδ. κοντζίν Πόντ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. γοντζές.

Μικρὸς γοντζές: Ἄσμ.

Τὸ κουμπιὰρ βασιλικὸς κ' ἢ νύφ-φη γιασιμάκι, μ' ἀλήθεια καὶ ὁ νιόγαμπρος κοντσίν τριανταφυλ-λάκι Ρόδ.

γοντζι τό, (ΙΙ) ἑνιαχ. σγοντζι Πελοπν. (Μεσσην. Πυλ. Τριφυλ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. γόντζος, τὸ ὅπ. βλ.

Μικρὸς γόντζος ἔνθ' ἄν.

γόντζι τό, ἑνιαχ. γόντζ' Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν.) Στερελλ. (Ἀράχ.) γόντζι Εὐβ. (Κάρυστ.) Μέγαρ. γόνγι Εὐβ. (Στρέπον.) γόνγι Β. Εὐβ. ἀγόντζι Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *kona* = στέλεχος. Ἡ λ. κατεχωρίσθη κατὰ λάθος καὶ ὑπὸ τύπ. γάντζι.

Κρίκος, συνήθως ξύλινος, στερεούμενος διὰ λωρίου εἰς τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ καὶ συνδέων τοῦτον μετ' ἄροτρον ἔνθ' ἄν.: Γύρισα ἕνα μέλιγον κ' ἔφκειασα ἕνα γόνγι (μέλιγον=μελίαν, βλαστὸν μελίας) Β. Εὐβ. Τοῦ γόνγι πρέπ' νὰ εἶναι ἀπὸ ξύλου βασταγιὰ αὐτόθ. Συνών. κουλούρα, κρικέλλα, κρικέλλι, κρίκος.

γοντζίασμα τό, ἑνιαχ. γοντζίασμαν Πόντ. (Σταυρ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. γοντζιάζω.

Τὸ ἔνεκα τοῦ ψύχους μούδιασμα τῶν χειρῶν.

γόντζος ὁ, Εὐβ. (Πολιτικ. κ.ά.) γόντζους Θεσσ. (Μελιβ.) σγόντζος Πελοπν. (Γαργαλ. Κάμπος Λακων. Μεσσην.) σγόντσος Πελοπν. (Καλάμ. Λακων.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *gossos*.

1) Πᾶν τυλῶδες ἐξόγκωμα εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, τῶν ζώων, ἐπὶ τῶν δένδρων ἢ ἐπὶ ἀντικειμένων, οἷον στρωμάτων, καθισμάτων κ.τ.τ. Πελοπν. (Γαργαλ. Καλάμ. Κάμπος Λα-

κων. Μεσσην.) Συνών. γρόμπος. 2) Ὁ κῶνος τῆς πεύκης Εὐβ. β) Παιδιά παιζομένη διὰ τοῦ καρποῦ τῆς πεύκης Εὐβ. Πολιτικ. κ.ά. γ) Ὁ ἀγκὼν τῆς χειρὸς Θεσσ. (Μελιβ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γόντζους Μακεδ. (Ἐδεσσ.) Σγόντζος Ἀθῆν. Πελοπν. (Μάν.)

γονυκλισιά ἡ, Ἡπ. Πελοπν. (Δημητρ. κ.ά.)—Λεξ. Βάιγ. γονυκλισία Πελοπν. (Δημητρ. Λεῦκτρ.) — Λεξ. Βάιγ. γονοκλισία Κύθηρ. Πελοπν. (Λεῦκτρ. Μάν. Πλάτσ.) — Λεξ. Βάιγ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. γονοκλισία Κρήτ. (Ραμν. κ.ά.) Πελοπν. (Πλάτσ.) γονοκλισία Θεσσ. (Ἀετόλοφ.) γονοκλισία Θεσσ. (Φάρσαλ.) γονοκλισία Ἡπ. (Δωδών. Ζαγόρ. Ἰωάνν. Κουκούλ.) Θεσσ. (Πήλ.) Στερελλ. (Γραν.) γονοκλισία Στερελλ. (Καρπεν.) γονοκλισία Κρήτ. (Μονοφάτσ.) γονοκλισία Ἡπ. γονοκλισία Ἡπ. (Ζαγόρ. Ἰωάνν. Κουκούλ.)

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. οὐσ. γονυκλισία. Ὁ τύπ. γονοκλισία καὶ εἰς Σομ. Ὁ τύπ. γονοκλισία κατὰ παρετυμ. ἀπὸ τὸ εἰκόνα.

1) Ἡ κλίσια τῶν γονάτων, ἡ ἐπὶ τῶν γονάτων στάσις, τὸ γονάτισμα λόγ. σύνθη. β) Ἡ γονυκλισία, ἡ κατὰ τὴν προσευχὴν ἢ πρὸ τῶν εἰκόνων κ.τ.τ. κλίσια τῶν γονάτων Πελοπν. (Δημητρ.) — Λεξ. Βάιγ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Σχολ. Εὐριπ. Φοιν. 293 «διὰ γονυκλισίας σεβόντων τοὺς βασιλεῖς». 2) Ἰκεσία, παράκλησις γενομένη γονυκλινῶς Θεσσ. (Πήλ.) Κρήτ. (Ραμν.) Πελοπν. (Πλάτσ.) κ.ά.—Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. 3) Ἡ ἐορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς, ὅτε κατ' ἐξοχὴν προσεύχονται οἱ πιστοὶ γονυκλινῶς Ἡπ. (Δωδών. Ζαγόρ. Ἰωάνν. Κουκούλ.) Θεσσ. (Ἀετόλοφ. Φάρσαλ.) Κρήτ. (Μονοφάτσ.) Κύθηρ. Πελοπν. (Λεῦκτρ. Μάν. κ.ά.) Στερελλ. (Γραν. Καρπεν. κ.ά.): Τ'ς Γονοκλισιάς θὰ σ' δώκω τὰ δαῖ' καὶ Γραν. Αὐριο εἶναι τῆς Γονοκλισιάς Μάν. Συνών. γονατὰς 2, γονατὰς 3γ, γονάτισση, γονάτισμα 2, γονατιστή (εἰς λ. γονατιστός 3, γονατίτσα, γόνατο 4, γονατοκλισία 2, Κυριακὴ τοῦ ποντικιοῦ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γονοκλισία Στερελλ.

γονυκλιτὸς ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Ἡπ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γόνυ, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γόνατο, καὶ τοῦ Βυζαντ. ἐπίθ. κλιτός = κλινόμενος.

Ὁ κλίνων τὰ γόνατα, ὁ γονατιστὸς ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ. Γονυκλιτὸς 'ς τὰ πόδια σου νὰ εἶναι ὁ δήμαρχός σου, πότε κοντὰ 'ς τὴν κούρμα σου, πότε 'ς τὸ μαγερεῖό σου (βρυχάλλ.) Κεφαλλ.

γόος ὁ, λόγ. πολλαχ. καὶ Κ. Παλαμ., Περαισμ. καὶ χαιρετ., 43.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. γόος.

Κλαυθμός, ὀδυρμός, στεναγμός, θρήνος ἔνθ' ἄν.: Φρ. Μετὰ γόων καὶ κοπετῶν Λεξ. Πρω. || Ποίημ.

Κορμιά ἀγκαλιάσματα, γόοι, δαιμόνια Κ. Παλαμ. ἔνθ' ἄν.

γοργά ἐπίρρ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερκασ. Νικόπ. Οἶν.) γοργὰ βόρ. ἰδιώμ. Ἐρεικ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Γαργαλ. Λάστ.) Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.) ἀγοργὰ Ἡπ. (Ζαγόρ.) βοργὰ Μακεδ. (Καταφύγ. Μελέν. Πεντάπολ. Σέρρ.) βοργὰ Κύπρ. Μακεδ. (Βλάστ. Βόιον Δαρνακ. Καστορ. Νέο Σούλ. Πεντάπολ. Ροδολίβ. κ.ά.) Πελοπν. (Μάν.) γοργὸ Κρήτ. γοργὸ Μακεδ. γοργοῦ Πόντ. (Οἶν.)

